Glacier National Park-Montana

Fietsend naar de zon

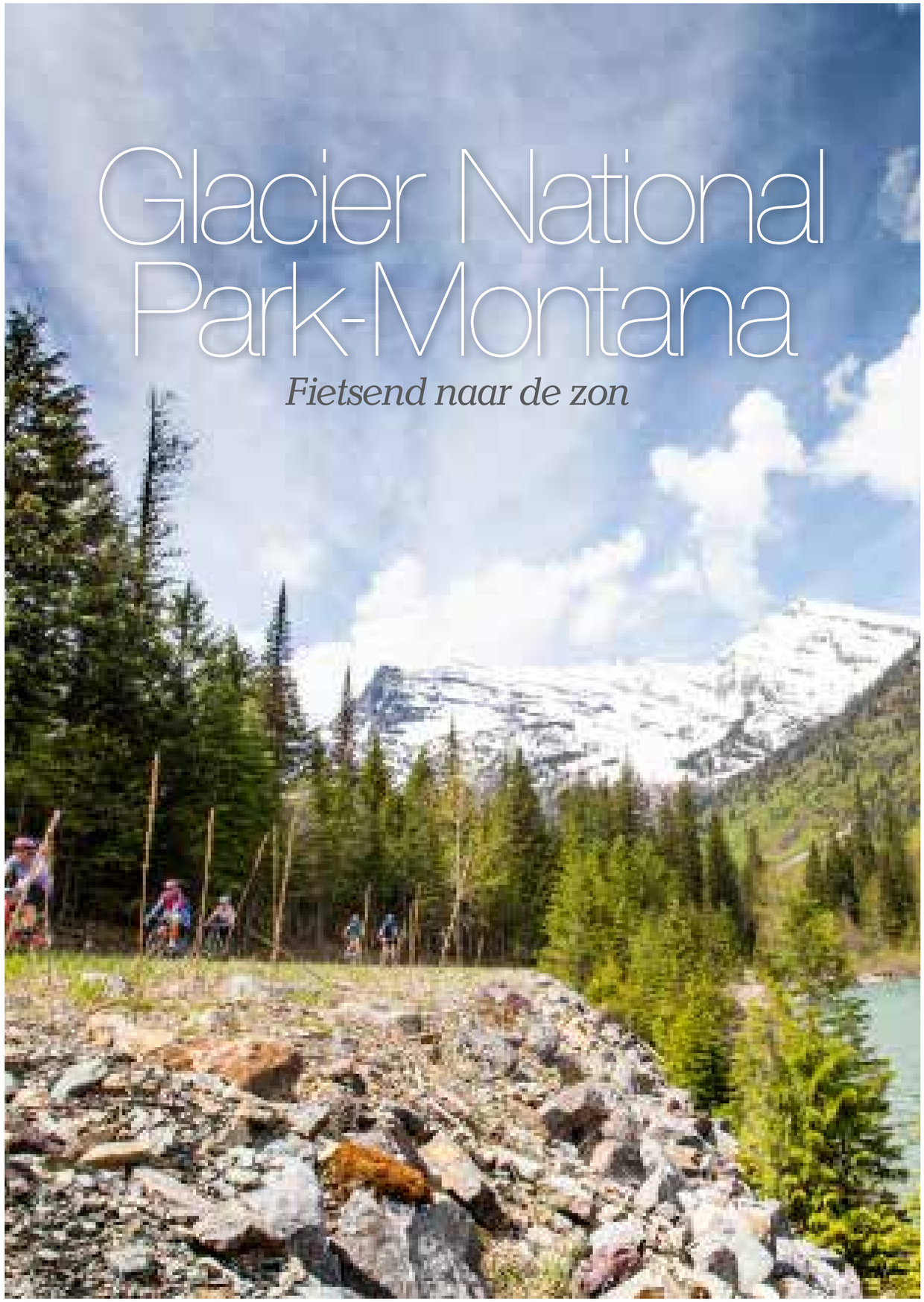

Helemaal in het noorden van de Verenigde Staten ligt Glacier National Park. Een van Amerika's mooiste nationale parken. En daar vind je ook een van de mooiste fietsroutes: de Going to the Sun Road. Oh, en hou je van mountainbiken? Dan zit je hier helemaal goed.

Tekst en fotografie: Bas van Oort

Les één voordat je gaat fietsen in Glacier National Park: neem pepperspray mee. Lisa Jones begint te lachen als ze mijn verbaasde reactie ziet. Pepperspray? Op de fiets? 'Beren', legt ze uit. 'Hier in het National Park lopen ze vrij rond. Net als bergpoema's trouwens, en nog wat ander wild. Maar de beer is het gevaarlijkst.'
En er zijn er genoeg hier. Zo veel dat je bijna pech hebt als je er geen ziet. De regels zijn dan ook strikt. Etensresten achterlaten: absoluut verboden. Afval gaat mee in je rugzak, thuis gooi je dat weg. Andere regels: niet dichtbij komen en oogcontact vermijden. Mocht je toch aangevallen worden, ga liggen in de foetushouding, beweeg je niet en bidt voor een goeie afloop.

Het eind van de winter

Lisa's fietsvrienden komen erbij staan. Met een groep van zo'n vijftien sportievelingen wordt vandaag het definitieve eind van de winter gevierd. De Going to the Sun Road, de enige weg die dwars door Glacier National Park loopt, is net weer open. De sneeuw van afgelopen winter is gesmolten. De natuur bloeit weer op. En grootste voordeel: fietsers hebben nu, halverwege mei, de weg helemaal voor zichzelf. De komende paar weken is de pas nog gesloten voor gemotoriseerd verkeer. 'Daarna is de route ook een stuk gevaarlijker', zegt Jim, een van de andere fietsers. 'Te druk met auto's. Fietsers mogen dan alleen op vooraf aangegeven tijdstippen naar boven.'
De Going to the sun road ligt midden in Glacier National Park. Volgens veel Amerikanen een van de mooiste natuurgebieden van het land. Uitlopers van de Rocky Mountains zorgen voor een indrukwekkend berglandschap. Van de duizenden meren die hier zijn, is Lake McDonald een van de bekendste. Maar rijd je dieper het park in, wordt het allemaal

Praktisch

Hoe kom je er?:
Wij vlogen met Icelandair naar Seattle (retour va. €581,-). Vanaf daar kun je of vliegen op Kalispell, of met de nachttrein direct naar Whitefish. Dat laatste deden wij. Wakker worden terwijl je door de bergen boemelt. Vluchtinfo: www.icelandair.nl / Trein: www.amtrak.com

Slapen:
We verbleven in het fonkelnieuwe Whitefish Bike Retreat. Een heerlijke outdoorlodge, midden in het bos op zo'n tien minuten rijden van Whitefish. Enthousiaste eigenaar die alles over de regio weet en nog meer over fietsen. Gedeelde kamer va $45,- p.p. Neem je je eigen tent mee, betaal je $25,- per nacht (2 pers.) voor de camp site. Meer info: www.whitefishbikeretreat.com

Fiets en auto huren
De een noodzakelijk, de ander erg handig. Fiets huurden we bij Glacier Cyclery, een bike shop midden in Whitefish. Goede service, en halverwege wegfiets voor mountainbike wisselen is geen enkel probleem. Dagprijs, va $35,-. Info: www.glaciercyclery.com
Autohuren kan op het vliegveld van Kalispell.

Slingerend in hetzelfde ritme als een van de bergrivieren naast ons, rijden we dieper de natuur in.

nog veel spectaculairder.
Toch is de startpunt van de route net voorbij Lake McDonald. Op een parkeerplaats worden de racefietsen en mountainbikes uit de auto's gehaald, helmen opgezet en beginnen we de tocht. Eerst een paar kilometer vlak. Slingerend in hetzelfde ritme als een van de bergrivieren naast ons rijden we dieper de natuur in. In een betoverend landschap van honderd verschillende kleuren groen. Met besneeuwde bergtoppen op de achtergrond. En dan begint de klim.

Naar de zon

Want de naam van deze weg is er niet voor niets. We gaan omhoog. Flink omhoog. Vanaf hier wordt de route een heuse bergetappe. Voor de echte doorzetters, die helemaal over Logann Pass naar de andere kant rijden, is de totale route vijftig mijl, zo'n tachtig kilometer. Maar dat kan alleen als het zomer is. Wij zijn - ondanks half mei - nog iets te vroeg in het voorjaar, op het hoogste punt van de weg ligt toch nog te veel sneeuw. Dus rijden we een kortere versie. Hoe hoger we komen, hoe weidser het uitzicht. Logisch natuurlijk, maar niet minder indrukwekkend. Een kleurenpallet van helder groen, knalblauw en maagdelijk wit. Als we op het punt zijn aangekomen dat we niet meer verder kunnen, verklaart Lisa de naam ook nog eens vanuit historisch oogpunt. 'Vroeger woonde hier oorspronkelijk de Piegan Blackfeet, een indianenstam. Een van hen was met een Amerikaanse jager op pad, James Willard Schultz. Ze noemden de mooiste bergtop de Going to the Sun Mountain, omdat de berg voor hen letterlijk op weg naar de zon was. De berg heet nog steeds zo, en de weg is later weer vernoemd naar de berg.'

Ik zag twee beren

Hoe graag we ook dichter in de buurt van de zon willen komen, het is tijd voor de afdaling. En afdalen is leuk in de bergen, zeker als de weg afgesloten is voor auto's. Binnen no-time zijn we weer beneden, en zoek ik bij de parkeerplaats een bankje op. Kijkend naar de kabbelende rivier eet ik een broodje, en net op het moment dat ik de restanten van mijn lunch weer in mijn tas stop, komt Lisa enthousiast aangefietst. 'Daar verderop is er een, een beer! Snel, misschien kun je nog een glimp van hem opvangen.'
Snel pak ik mijn fiets en ga achter Lisa aan. Maar voor mij was het net te laat. Dat je toch nog pech kunt hebben op een dag als deze.

Mountainbiken in Whitefish

Net buiten de grenzen van Glacier National Park ligt Whitefish. Een typisch Amerikaans stadje. Met een Main Street vol houten huisjes, een stationnetje waar de trein twee keer per dag stopt en ontelbaar veel fietsmogelijkheden in de buurt. Niet alleen op de weg, vooral offroad. Dus wisselen we de wegfiets om voor een mountainbike bij Glacier Cyclery, de bike shop van Whitefish.
De eerste route wordt de Whitefish Trail genoemd, een vrij nieuw aangelegd parcours. Vanaf het gloednieuwe Whitefish Bike Retreat, mijn accommodatie deze week, rij ik met eigenaresse Cricket Butler een stuk het bos in. Cricket wat makkelijker dan ik - en ook nog op een single speed, een fiets met één versnelling. 'Maar dat is niet helemaal eerlijk', zegt ze. 'Ik heb jarenlang wedstrijden gereden.' In het bos zijn verschillende routes. Kleine paadjes tussen de bomen door. Soms steil naar boven, of - handig als je wat moe bent - de bredere verharde weg. Net als we het meeste klimwerk gehad hebben, en kunnen gaan dalen, begint het flink te regenen. Jammer? Nee, des te leuker. Buitenspelen in de modder, alleen moet je nog iets meer uitkijken. Volledig doorweekt komen we weer terug bij de lodge.

Downhill op Big Mountain

Daar is ook Tom, in de winter skileraar, 's zomers fietsfanaat. 'Ik weet nóg wel een goeie plek om te fietsen. Big Mountain. Is op een kwartiertje rijden vanaf het stadje. Het is het skigebied van Whitefish, maar tussen mei en oktober een mountainbikeparadijs. Op de grashellingen en in het bos zijn nu allemaal verschillende mountainbikeroutes aangelegd.' Samen met Riley, die op Big Mountain werkt, fietsen we de volgende dag omhoog, bijna helemaal tot de top van de berg. Dat hoeft niet trouwens, als je niet wil. Riley: 'De stoeltjesliften hier zijn uitgerust met speciale rekjes waar je je fiets in kan hangen. Zo kun je veel vaker omhoog, en dus ook veel vaker naar beneden. Bijkomend voordeel: zo worden de liften niet alleen in de winter gebruikt. En laten we eerlijk zijn, downhill is toch wel het leukste van mountainbiken.'
Dat bewijst Tom, aan het eind van onze tocht. Hij ziet een schans, bedenkt zich geen moment, raast door twee haarspeldbochten en vliegt na z'n jump meters de lucht in. Om vervolgens perfect te landen en in één ruk door te rijden naar beneden.
'Biertje en een burger maar dan?' •